

wil bestemme sig til Theatrets Nedlæggelse. Vi troe at kunne forudsætte, at den lovgivende Magt med os vil dele den Anskuelse, at der nu bør træffes en Afgjørelse med Hensyn til Theatrets hele Stilling; den lovgivende Magt vil nemlig tilvisse ikke indlade sig paa en indirecte Undergravelse af Theatret ved vel ikke at nedlægge det, men dog heller ikke ved at give det et saadant Tilskud, at det kan leve og virke paa en heldbringende Maade.

Commissionen antager, at det, naar Theatret opretholdes som Statsinstitut, i Statskassens og tildeels i Theatrets egen Interesse er nødvendigt, at der nu træffes en saadan Ordning, som virkelig søger at fyldestgjøre den af Folkestyret i 1851 udtalte Anskuelse, at Statskassens Tilskud til Theatret bør indskrænkes til en for en vis Arrække bestemt, fast Sum, saa at alle andre Krav fra dettes Side bortfalde, om det end paa den anden Side er en Selvfølge, at Statskassen ikke strax vil kunne frigøres for mange Virkninger af den hidtil gjældende Retstilstand.

Det Spørgsmaal ligger nu nær, om ikke det angivne Maal kunde naaes ved i det Væsentlige at gjenoptage det i 1851 forelagte, men ikke da gennemførte Lovudkast, selvfølgelig dog med de Ændringer, som maatte blive en Følge af, at forskjellige af de deri foreslaaede Forandringer i Mellemtiden ere blevne foretagne. Commissionen kan dog ikke erkjende, at dette vilde være enten hensigtsmæssigt eller tilstrækkeligt. Ikke blot ere nemlig de factiske Forudsætninger, hvorpaa Lovudkastet af 1851 hvilede, i mange Stykker (saaledes f. Ex. med Hensyn til Størrelsen af Forestillingsindtægterne, Lønningernes Størrelse osv.) endog saa betydeligt forandrede, ligesom der derhos er kommet forskjellige nye Momenter til, som maae faae en ikke ringe Indflydelse paa den hele Ordning, saaledes Sædomskrivningstillæggene og Theatrets Gjæld til Sorø Academi. Men, hvad der er det Væsentligste, man vilde ikke ved at gjenoptage Lovudkastet af 1851 opnaae, hvad der tilsigtes, nemlig efterhaanden at befrie Statskassen for alle Krav fra Theatrets Side udenfor det for en vis Arrække bestemte, faste Tilskud. Efter

hiint Lovudkast skulde det nemlig fremdeles være Regel, at der, om end med betydelige Begrændsninger fandt kongelig Ansættelse Sted ved Theatret, og som Følge deraf vilde der altsaa ved Siden af det aarlige Tilskud til Theatret komme til at paahvile Statskassen en stedsbevarende, om end noget formindsket Pensionsbyrde, en stedsbevarende Forpligtelse til at pensionere dem, som til enhver Tid vare kongeligt ansatte ved Theatret, naar de affledigedes, enten fordi de ikke længer fyldestgjorde de kunstneriske Krav, der stillede til dem, hvad der ofte vilde kunne indtræde allerede i en yngre Alder, eller paa Grund af Alder eller Svagelighed.

I Modsigning til den Regel, som saaledes søgtes fastholdt ved Lovudkastet af 1851, troer den nærværende Commission tværtimod at kunde foreslaae, at al kongelig Ansættelse ved Theatret for Fremtiden principielt ophører, saa at altsaa den midlertidige Bestemmelse, der har været optagen i de sidste Finantslove, bliver ophøiet til Regel. Enhver Ret til Pension af Statskassen vil derefter for Theatrets Bedkommende i Almindelighed bortfalde med de Personer, som nu ere kongeligt ansatte ved samme. Commissionen overseer ingenlunde det overordentligt store Brud, som derved vil foregaae med hele den hidtilgjældende Tilstand. Flere af dens Medlemmer erkjende derhos fuldeligt Betydningen af de Grunde, som bleve gjorte gjældende af den i 1851 nedsatte Commission for at give navnlig de betydeligste scientiske Kunstnere kongelig Ansættelse og dermed Pensionsret. Naar Commissionen ikke desto mindre i sin Heelhed mener at burde opstille det omtalte Forslag, da er det først og fremmest, fordi den, saaledes som Forholdene stille sig, indseer, at det er en nødvendig Betingelse for, at Lovgivningsmagten i det Hele kan antages at ville gaae ind paa at opretholde Theatret som Statsinstitut, at Statskassens Tilskud til Theatret efterhaanden indskrænkes alene til det for en vis Arrække bestemte faste Bidrag. De Medlemmer af Commissionen, som i og for sig vilde finde det ønskeligt og heldigt, om den kongelige Ansættelse indenfor visse Grændser kunde fastholdes, antage dog derhos